Morgenstjernen

Organ for
Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

*„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"*

NUMMER 19 | 1. OKTOBER 1922 | 1. AARGANG

Guds rike.

Av missionspræsident *Aug. S. Schow.*

«Søker først Guds rike og hans retfærdighet, saa skal og alle disse ting tillægges eder.»

Hvad vi først og fremst ønsker at komme til kundskap om, er hvad der menes med dette rike, som vor dyrebare frelser her hentyder til. Vi vil sikkerlig anerkjende at Gud, den almægtige — han, som er ophav til vor tilværelse — var den, der hadde riket i besiddelse, men at han overdrog den samme magt til sønnen, hvilket stadfæstes ved Jesu egne ord til disciplene: «Mig er given al magt i himmelen og paa jorden.» Vi kan saaledes med rette si, at han er rikets retmæssige konge. Det næste som vil være nødvendig i riket er dets embedsmænd, eller med andre ord: det hellige prestedømme — «apostler, profeter, evangelister, hyrder og lærere», hvilke har myndighet til at forvalte rikets anliggender. Dernæst love, hvilke enhver undersaat i riket maa underkaste sig for at erholde borgerret i samme. Ja, enhver rettænkende mand og kvinde vil visselig indrømme, at der fordres i ethvert rike — for det første en konge eller regent, for det andet embedsmænd, for de tredje love og for det fjerde borgere.

Jeg har ved enkelte leiligheter truffet mænd som gjør den paastand, at Guds rike aldrig har eksistert paa jorden, samt at det ikke vil eksistere før kongen kommer i sin magt og herlighet. Om dette skulde være tilfældet

hvorledes kunde Frelseren da si: «Guds rike kommer ikke saaledes at man kan se det. De skal ikke heller si: se her, eller se der er det; ti se Guds rike er inden i eder.»

Spørsmaalet blir nu: Kan Guds rike eksistere paa jorden uten kongens nærværelse? La os for eksempel ta et jordisk rike i betragtning. Det britiske rike er, som bekjendt, utstrakt til flere verdensdeler, og omendskjønt kongen av England, som er den regjerende, maaske aldrig har besøkt de mest fjerntliggende kolonier i Afrika og andre land, vil man dog paa disse steder finde rikets embedsmænd, samt rikets love, hvilke befolkningen i disse avdelinger av riket maa underkaste sig for at nyde de rettigheter, som nævnte rike tildeler sine borgere. Saaledes er det ogsaa med Guds rike. Vi vil erindre at kongen — Jesus Kristus — efter at ha utført sin mission paa denne jord — og saaledes erhvervet sig «al magt i himmelen og paa jorden» — gik til sin fader, men efterlot den herlige forjættelse: «Jeg er med eder alle dager indtil verdens ende.» O, hvilket herlig løfte! Hvilken ypperlig fortrøstning var ikke dette til disciplene, at endskjøndt han personlig forlot dem, saa vilde han dog fremdeles vogte over dem, eller som han selv sier: være med dem alle dager.

Men la os i vore betragtninger gaa lidt tilbake i tiden, og hvad vil vi da opdage. Jo, at folket i almindelighet var i stor uvidenhet og mørke med hensyn til Herrens handlemaate og Kristi første mission; jøderne forventet at Kristus skulde komme som kongernes konge og herrernes herre, og denne formodning forblindet dem i en saadan grad, at det var umulig for dem at anta Jesus som den forjættede Israels konge. Kristus sa selv, at hans rike ikke var av denne verden, og hans fremtræden blandt folket beviste ogsaa tydelig at han ikke søkte efter ære eller rang; ti han var fuldt bekjendt med sit ærinde og den betydnlngsfulde mission, som han hadde paatat sig at utføre. Profetene hadde ganske tydelig beskrevet det hele, men allikevel frygtet jøderne for at Jesus skulde ta deres land og rike, og massen av folket kunde ikke tilfredsstilles

før dommen blev uttalt over verdens frelser. Ropet lød: «La ham korsfæstes! Hans blod kommer over os og vore barn.» Ønsket blev opfyldt. Kristus blev korsfæstet; og paa korset over hans hode, blev disse betydningsfulde ord skrevne: «Denne er Jesus, den jødernes konge.» Han blev likeledes bespottet av yppersteprestene, de skriftkloke og ældsterne, hvilke sa: «Er han Israels konge, da stiger han nu ned av korset, saa vil vi tro ham!» Paa landshøvdingens spørsmaal: «Er du jødernes konge?» svarte Jesus: «Du sier det.»

Av disse skriftsteder lærer vi at den almindelige idé blandt jøderne, med hensyn til Jesus, var, at han gjorde den paastand at være Israels konge, og at han ikke negtet dette virkelige faktum, bevises ved hans eget svar, naar spørsmaalet desangaaende var rettet til ham; men tiden var endda ikke kommen, at han skulde regjere paa jorden. At apostlene var meget interesserte i at bli bekjendt med tiden, naar han vilde oprette Israel-riket er meget tydelig av følgende spørsmaal: «Herre! Vil du paa denne tid oprette riket igjen for Israel?» Svaret lød: «Det tilkommer ikke eder at vite tid og stund, hvilke Faderen har forbeholdt sin egen magt.» Det er ganske indlysende at apostlene saa med længsel hen til den tid, naar Frelseren skulde underlægge sig alle ting, ti de hadde mottat den herlige forjættelse, at de skulde sitte paa tolv troner og dømme de tolv Israels stammer; dog var det ikke nødvendig for apostlene at erholde kundskap om denne vigtige periode, hvilken Faderen hadde forbeholdt sin egen magt.

Nogen vil benytte det sidst anførte skriftsted, og den anden bøn i Fadervor, «komme dit rike» for at bevise, at Guds rike ikke var paa jorden i Jesus og apostlenes dage. Uagtet vi alle vil indrømme at riket ikke eksisterte i dets fuldkommenhet, er det dog en let sak at kunne bevise, at riket var oprettet. Jesus sa ved en viss leilighet: «Men dersom jeg utdriver djævler ved Guds finger, da er jo Guds rike kommet til eder.» Enhver vil forstaa og anerkjende, at Jesus utførte alle disse kraftige gjerninger, om hvilke vi har beretning ved Guds kraft, og samtidig vil

de ogsaa erkjende at riket eksisterte, ti det er umulig at forstaa disse ord: «da er jo Guds rike kommet til eder» paa nogen anden maate. Dersom riket ikke eksisterte paa jorden i Jesu dager vilde Frelserens ord til Nikodemus: «Uten at nogen blir født paany, kan han ikke se Guds rike» være aldeles ugrundet, ti det vilde være en umulighet at se noget, som ikke eksisterte. Frelseren sier videre: «Uten at nogen blir født av vand og aand, kan han ikke komme ind i Guds rike.»

Vor Frelser ønsket ofte at forklare sine disciple hvad himmerikes rike var, og benyttet mange lette og tydelige lignelser for at gjøre det forstaaelig for dem, ja, det synes endog under tiden at være vanskelig for ham at finde ord simple og tydelige nok. Dette var vistnok tilfælde, naar han spør: «Hvad er Guds rike lik? og hvormed skal jeg ligne det? Det er lik et sennepskorn, som et menneske tok og la i sin have, og det vokste og blev til et stort træ, og himmelens fugle bygget rede i dets grener.» Likeledes ligner han riket med «en surdeig, som en kvinde tok og skjulte i tre maater mel, indtil det blev syret altsammen.» Saaledes forklarer han, hvor simpelt og uanselig dette rikets begyndelse skulde være.

Vi kan ogsaa av Jesu egne ord lære, at det budskap, som prædikes under navn av evangeliet var egentlig de love som maatte adlydes, før menneskene kunde bli borgere i riket. Han sier: «Loven og profetene var indtil Johannes; fra den tid av forkyndes Guds rike ved evangeliet, og enhver trænger derind med magt.» Misforstaa nu ikke denne uttalelse og tænk, at nogen paa sin egen maate kunde trænge ind i Guds rike, nei, meningen var simpelthen den, at porten er snever og veien er trang, som fører til livet, og megen motstand og forfølgelse ventet enhver, som antok evangeliets principper, hvorfor det var nødvendig at ta dette under overveielse, og derefter rive sig løs fra verden og trænge sig frem paa livets moisommelige vei, trods al mørkets hær.

De som i denne jordiske sfære vandrer i overensstemmelse med Guds vilje, vil selvfølgelig fortsætte dermed naar de gaar hinsides graven, mens de som er gjenstridige

og ulydige i denne prøvestand aldeles ikke vil være beredt for det tilkommende, og om disse sier Jesus, at: «der skal være graat og tænders gnidsel, naar I faar se Abraham og Isak og Jakob og alle profeter i Guds rike, men eder utstødte utenfor.» Men om de som har annammet riket og dets love, sier han: «skulde komme fra østen og vesten og fra norden og sønden, og sitte tilbords i Guds rike.» Der hvor Herrens bemyndigede tjenere har prædiket Guds ord i dets renhet, og menneskene har vandret i oprigtighet efter de lærdomme som Gud, gjennem sine inspirerte tjenere, har latt forkynde for dem, kan der saaledes sies at en gren eller avdeling av Guds rike har eksistert.

Nu kommer vi selvfølgelig til et andet spørsmaal: Dersom riket var oprettet i Jesu dager, og ikke blev tilintetgjort ved Kristi himmelfart, men fortsattes, og rikets love var administrert under apostlenes bestyrelse, hvor findes det nu? Vedblev riket at eksistere, efter apostlenes utryddelse? For at besvare dette spørsmaal er det nødvendig at fremføre nogen beviser fra den hellige skrift med hensyn til kirken eller riket, som var oprettet paa jorden. Efter at apostlene hadde mottat den helligaand utviste de fuldt ut at de var sit kald tro. En saadan menneskefrygt, som for eksempel bragte Peter til at sverge, at han ikke kjendte Jesus, var aldeles fjernet fra dem; de var glade og tilfredse i forfølgelse og taknemlige for at lide ondt for Herrens navns skyld. «De blev utspilte til pinsel, og tok ikke mot befrielse, at de maatte erholde en herligere opstandelse. Andre prøvet bespottelser og hudstrykelser, til og med lænker og fængsel; de blev stenet, gjennemsaget, fristet, henrettet med sverd, gik omkring i faare- og gjeteskind, lidende mangel, betrængte, mishandlet, omvankende i ørkener, paa berge og i jordens huler og kløfter.»

Dette beviser, at apostlene var fuldstændig overbeviste om beskaffenheten av det verk, som Herren hadde utvalgt dem til at utføre; og naar de, fyldt med den Helligaand talte eller skrev om et almindelig frafald, som skulde finde sted, da er det et tydelig bevis for, at den kortsynt-

het ikke længer besværte dem, som de før hadde utvist ved at spørre Frelseren om han «paa denne tid vilde oprette riket for Israel», eller, som de formodet, at Jesus skulde indta sin rettighet og herredømme til altid at dvæle og regjere paa jorden. Saaledes finder vi at apostelen Paulus omtaler dette frafald paa en meget tydelig maate. Han sier: «Angaaende vor Herres Jesu Kristi tilkommelse og vor forsamling til ham, at I ikke snarligen lar eder forvilde i sindet eller forfærde, hverken ved nogen aand eller ved lære eller ved brev, som fra os, som om Kristi dag var forhaanden. Lar ingen bedra eder i nogen maate; ti først maa jo frafaldet komme og det syndens menneske aabenbares, fortabelsens søn.» Ifølge apostelens uttalelse skulde altsaa et frafald finde sted før vor Frelsers anden og herlige tilkommelse, og med hensyn til tiden naar dette skulde ske uttaler den samme apostel sig paa følgende maate: «Ti jeg vet dette, at der skal indkomme svare ulve iblandt eder efter min bortgang, som ikke skal spare hjorden. Og av eder selv skal opstaa mænd, som skal tale forvendte ting, at dra disciplene efter sig.» «Ti uretfærdighetens hemmelighet ytrer sig allerede krafteligen, alene indtil den, som nu holder ham tilbake, tages bort.» Av disse skriftsteder kan man let forstaa, at dette store og almindelige frafald var nær forhaanden, og aarsaken dertil var fordi menneskene «ikke annammet sandhetens kjærlighet til deres frelse», og derfor sendte Gud «dem kraftige vildfarelser, at de skulde tro løgnen.»

Den Almægtige hadde fra begyndelsen bestemt at gi menneskene sin fri vilje, og anledning til at dyrke og tjene hvilken av de to stridende magter de ønsket. Gud utsendte sine bemyndigede tjenere med en venlig indbydelse til riket, men menneskene mottok ikke denne indbydelse; de forkastet sandhetens kjærlighet til deres frelse, og sluttelig forfulgte og dræpte apostlene samt tusener som hadde erholdt borgerret til det evige rike. Aabenbareren Johannes blev dog formedelst Herrens vidunderlige kraft bevaret fra døden: han blev forvist til øen Patmos og saaledes, fjernet fra dem som han skulde opmuntre og vei-

lede, forhindret fra at virke for menneskenes frelse, men desuagtet aabenbaret Herren for ham mange herlige, saavel forbigangne som tilkommende begivenheter. Herren tilkjendegav ogsaa for ham stillingen av de syv menigheter i Asien, hvilke alle var i en mer eller mindre faldefærdig tilstand, ti falske lærdomme hadde indsneket sig, og apostel Paulus' forutsigelser begyndte allerede at gaa i opfyldelse. Saaledes var der nogen som holdt sig til «Bileams lære», og andre til «Nikolaiternes lærdom», og atter var der andre, som var hverken kolde eller varme, om hvilke der blev sagt: «efterdi du er lunken og hverken kold eller varm, vil jeg utspy dig av min mund.» Det blev ogsaa git «dyret» (pavedømmet) magt til «at føre krig mot de hellige og overvinde dem,» og «kvinden» (kirken eller riket) maatte derfor fly «til ørkenen, til sit sted», hvor hun kunde «næres en tid og tider og en halv tid, borte fra slangens ansigt.»

Jeg ønsker ikke at dvæle ved den tidsperiode, som her er hentydet til, men vil kun si, at det var et længere tidsrum som kirken skulde være i ørkenen, borte fra slangens ansigt. Naar kirken skulde være borte fra slangen, eller med andre ord, være paa et sted hvor djævelen ikke længer kunde skade den, da er det ganske indlysende, at den ikke kunde findes nogetsteds her paa jorden. Naar apostlene blev dræpt, overførte de ingenlunde den fuldmagt som de var i besiddelse av paa deres mordere, nei, de tok den med sig til kongen, som hadde git dem denne myndighet, og «dyret» fik derved magt til at utrydde riket fra jorden.

Saaledes blev den magt tilintetgjort — som Kristus gav til sine disciple: «Hvadsomhelst I binder paa jorden skal være bundet i himmelen, og hvadsomhelst I løser paa jorden skal være løst i himmelen», hvilken myndighet gav apostlene rettighet til at administrere alle rikets love til dem som var villige at adlyde evangeliet og ønsket at bli retmæssige borgere i riket — eller med andre ord: Prestedømmet eksisterte ikke længer paa jorden.

Men vi vil ikke længer dvæle ved dette sørgelige frafald. La os ile fremad i tiden og gjøre nogen betragt-

ninger over de begivenheter, som skulde finde sted i de sidste dager, ti aldrig har der været en tidsperiode, i hvilken større og herligere tildragelser har fundet sted, end de der er utlovet i den, om hvilken det profetiske ord beretter, at bruden skulde beredes for brudgommen, eller med andre ord, den tid da et forberedelsesverk skulde bli utført før Kristi andet komme i kjødet, og sluttelig den periode oprinde, som i almindelighet benævnes med: Jesu anden og herlige tilkommelse. En forløper var sendt til at berede veien for Jesu første mission, men større forberedelser skulde, ifølge skriftene finde sted før han skulde komme som den mægtige konge: ti hans rike skulde oprettes, og et folk bli beredt for at motta ham. Man vil maaske spørre: Paa hvilken maate skal riket oprettes? Kan en eller anden reformator, som har opdaget at de kirkesamfund var feilagtige som han var omgit av, komme frem og oprette en kirke eller rike, der vilde bli anerkjendt av kongen? Om dette var alt som var nødvendig vilde mange riker bli oprettet, men nei, der er kun en maate, hvorpaa Guds rike kan bli oprettet, og den er, at kongen selv utvælger og bemyndiger sine tjenere, samt forklarer sin lov for dem og utsender dem med indbydelse til riket.

Aabenbareren underretter os om, at han i synet saa en engel, der kom flyvende «midt igjennem himmelen, som hadde et evig evangelium at forkynde dem, som bor paa jorden, og alle slegter og stammer og tungemaal og folk.» Profeten Daniel sier i uttydningen av kong Nebukadnezars drøm: «Du saa, indtil der blev en sten løsreven, og det ikke ved hænder, og den slog til billedet paa dets føtter, som var av jern og ler, og knuste dem; men den sten som sønderslog billedet, blev til et stort berg og opfyldte hele jorden.» Og hvem som skulde oprette riket i de sidste dager er meget tydelig forklart i følgende ord: «Men i disse kongers dager skal himmelens Gud oprette et rike, som i al evighet ikke skal forgaa, og hvis regjering ikke skal overlates til noget andet folk.» Saaledes var det ikke noget menneske, som skulde oprette dette rike, nei, en engel skulde bringe evangeliet til jorden, og him-

melens Gud skulde grundlægge riket. Dersom vi nu ønsker at efterkomme Frelserens formaning, «søker først Guds rike og hans retferdighet», da burde vi forsøke at finde den kirke som lærer: at Gud har aabenbaret sig; at han har sendt engler; at den løsende og bindende magt er gjengit til jorden, ti iblandt et saadant folk vil vi sikkerlig kunne finde riket.

Vi, De Sidste Dages Hellige, gjør den paastand: at riket med alle dets fornødne embedsmænd er oprettet paa jorden, og at alle forjættede gaver, kræfter og velsignelser er gjengit, samt at «alle tings fuldkommelses tid, hvorom Gud har talt ved alle sine hellige profeters mund fra de ældste dager», er paabegyndt. Tusener har fundet denne «kostbare perle» og glæder sig i de evige sandheter, men de vil ikke alle forbli trofaste indtil enden, ti «himmerikes rike lignes ved ti jomfruer, som tok deres lamper og gik brudgommen imøte; men de fem var kloke og de fem var daarlige.» De har visselig alle tat deres lamper eller med andre ord, de har alle tat det første skridt paa veien, som fører til evig liv, men nogen forglemmer at berede sig for de store «tings forventelse, som skal komme over jorderiket».

I forbindels hermed ønsker jeg at citere nogen ord fra Lærdommens og Pagtens bok: «Bereder Herrens vei, bereder lammets nadverd, gjør rede for brudgommen! Bed til Herren, paakald hans hellige navn, kundgjør hans underfulde gjerninger blandt folket, bed Herren, at hans rike maa ha fremgang paa jorden, at dens beboere maa annamme det og bli beredt paa de dager, der skulde komme, paa hvilke Menneskens søn skal komme ned fra himmelen, iført sin herlighets glans, for at møte Guds rike, der er oprettet paa jorden.» Dette er tydelige ord med hensyn til rikets oprettelse, og jeg skal endvidere citere en uttalelse av avdøde præsident Brigham Young angaaende Guds rike. Han sa: «Princippene, lærdommene, spiren, og jeg tør si marven i Guds rike er virkelig plantet paa jorden, men vokser det op til fuldkommenhet med en gang? Nei! Naar hveten er saadd og spirer frem, vil I først se bladet og efterhaanden akset, som dannes i hylstret, fra hvilket

det i den bestemte tid springer frem og kommer tilsyne.»

Hvor nøiagtig stemmer ikke disse lærdomme overens med lignelsen om sennepskornet og uttydningen av Nebucadnezars drøm, nemlig at riket skulde være litet og ubetydelig i begyndelsen, men at det skulde vokse og tilta i storhet og magt, indtil den herlige tid oprinder, om hvilken profeten Daniel beskriver, da «riket og herredømmet og rikernes magt under al himmelen skal gis til et folk av den høiestes hellige; hans rike er et evig rike, og alle herredømmer skal tjene og lyde ham.»

Mit vidnesbyrd er, at Gud har paabegyndt dette rike, og at De Sidste Dages Hellige nu er i færd med at utføre et forberedende arbeide blandt jordens nationer for den tid, som nærmer sig med hurtige skridt, da riket vil ha naadd en saadan grad av fuldkommenhet, at det er beredt for kongens mottagelse, og først da vil «Menneskens søn komme i sin herlighet og alle hellige engler med ham», og han vil «sitte paa sin herlighets trone, og alle folkeslag skal forsamles for ham.»

«Se paa Guds rike, at kraft Gud det giver
Aldrig det mere borttages fra jord.
Ti hvad som Daniel saa og nu bliver
Opfyldt i slegten er himmelens ord.
Stenen den ruller rask frem over jorden,
Vokser og bliver til berget saa stort —
Berget er riket, som frembragt er vorden,
Daaben er indgangens hellige port.

Naar da Guds rike tilfulde er bygget,
Da kommer kongen i herlighet ned.
Mulmet er borte og Zion betrygget.
Skjønt det omkranses med tusenaars fred.
Ja til den dag vi beredt skulle blive,
Alle, som tørster, til kilden skal gaa
Herren vil sandhet paa sandhet dem give,
Indtil i manddommens fylde de staa.»

Er de ydre handlinger av nogen betydning?

Av ældste *Erastus Johnsen,* Trondhjem.

Iblandt de mange forskjellige kirkesamfunds medlemmer er det ganske almindelig at høre den uttalelse, at det er ikke saa nøie med de ydre handlinger, men at Gud ser paa hjertet. Er det ikke eiendommelig at rettænkende mennesker vil huse en saadan tanke, at Gud den almægtige skaber av himmelen og jorden og alt som i dem er, har oprettet et rike med indlemmelsesbetingelser av saa liten betydning, at menneskene kan adlyde dem efter behag eller helt forkaste dem og dog bli borgere i riket. Findes der et saadant rike oprettet av menneskene? Jeg tror ikke. Er der da mindre orden i Guds rike end i dem som er stiftet av menneskene. La os henlede vore tanker til skriften nogen øieblikke.

Vi læser i 1. Mosebok 4. kap. om Kains og Abels offer. De hadde uten tvil været lærte av deres fader Adam, hvorledes de skulde ofre, og likeledes offerets betydning, at det skulde være et lydeløst lam, den førstefødte av deres flokker og at det skulde være et forbillede paa offeret av Guds søn i tidens midte. Denne handling var meget betydningsfuld, idet den symboliserte det sønnen skulde igjennemgaa. Abel gjorde som han var bleven undervist og resultatet var, at Gud saa ned til hans offer med velbehag og derved fik han det vidnesbyrd at han var retfærdig i det Gud bevidnet sit velbehag i hans gave. Men Kain tænkte uten tvil likedan som folket idag, at de ydre handlinger ikke er av nogen betydning, bare at man er oprigtig og saaledes avveg han fra Guds befaling og ofret av jordens frugt, som slet ingen likhet hadde med offeret av Guds Søn og derfor blev hans offer forkastet. Dette optændte hans vrede saa han aapnet sit hjerte for satan, som straks benyttet anledningen og plantet den onde sæd, som vokste og bar frugt. Dette tilfælde viser at ydre handlinger er av stor betydning og ved at forandre dem fører man en forbandelse over sig selv.

Barnedaaben, som har været praktisert i saa mange

aarhundreder, har ikke mere likhet med den som Jesus indstiftet end jordens frugt har med et lydeløst lam. Der staar ikke skrevet at vi er bestænket med Kristus ved daaben til døden, men at vi er begravne med ham ved daaben til døden, paa det at likesom Kristus er opreist fra de døde ved Faderens herlighet, saa skulle og vi vandre i et nyt levnet (Rom. 6, 4).

Hvorledes kan et litet barn vandre i et nyt levnet? Og hvad betyder egentlig at bli begraven med Kristus i daaben til døden? Hvad døde Kristus for? Sier ikke de gamle profeter at han har tat vore sygdomme paa sig og baaret vore smerter, at han er saaret for vore overtrædelser og knust for vore misgjerninger. Straffen er lagt paa ham at vi skulde ha fred og vi har faat lægedom ved hans saar. Hele denne byrde bar han ind I døden men var befriet fra den i opstandelsen. Saaledes er det ogsaa med hvert menneske som i oprigtighet omvender sig og annammer daaben, de blir begravne i den vaate grav til befrielse, ikke for verdens synd, men for den synd som de selv har været delagtig i at bringe ind i verden, og opstaar ren, rede til at vandre i et nyt levnet, ti dersom vi er blit forenet med ham ved likhet med hans død, da skal vi og være det i likhet med hans opstandelse.»

Da intet urent kan arve Guds rike og daaben er den ordinans hvorved man kan bli ren, er den meget betydningsfuld og maa likesom Abels offer utføres som Gud har befalt, skal han kunne se ned paa den med velbehag; ti den er ogsaa et symbol paa hans død og begravelse.

I Kongernes anden bok 5. kap. læser vi om Naaman, kongen av Syriens stridshøvedsmand, en mand som var høilig anset av folket og ved hvem Herren hadde git Syrien frelse, men han var spedalsk. Da han søkte profeten Elias for at bli helbredet for sin sygdom og fik den befaling at han skulde gaa og to sig syv ganger i Jordans flod, blev han vred og drog bort. Det var ikke saadan han hadde tænkt sig. Han sier: Jeg tænkte han skulde komme ut til mig og staa og paakalde Herren sin Guds navn og røre med sin haand paa stedet og skille mig av med spedalskheten. Han brugte det samme argu-

ment som saa ofte høres idag: «Hvorfor saadan og saadan?» Hvorfor behøver jeg netop at to mig i Jordans flod? Er ikke vandene i Damaskus bedre end alle vandene i Israel? Kan jeg ikke to mig i dem og bli ren? Hans tjenere, som var mere forstandig end ham, saa at handlingen var enkel men dog betydningsfuld, ti profeten hadde talt det. De sier til ham: Hadde profeten talt til dig om en stor ting vilde du da ikke ha gjort det, og hvormeget mere nu da han sa til dig, «to dig saa skal du bli ren.» Formedelst denne paamindelse gik han og dyppet sig syv ganger og blev et nyt menneske som profeten hadde sagt.

Likesaa betydningsfuld som denne handling var til Naaman, er evangeliets ydre ordinanser til alle som vil motta dem saadan som de blev indstiftet av Frelseren, og endog mere, ti de skal rense og berede vor sjæl at bli en borger i hans rike og at være i hans nærværelse evindelig.

Igjen viser det sig hvor alvorlig det er at vike fra Herrens befalinger, ved Saul, som av profeten Samuel blev salvet til at være Israels konge. Han fik befaling til at samle en krigshær og dra op imot Amalekiterne, ti Herren vilde nu hjemsøke det for hvad de hadde gjort mot Israel paa veien da de drog op fra Ægypten. Saul med sin hær paa to hundrede og ti tusen mand gik op imot dem med den befaling fra Gud: «Du skal slaa Amalik og du skal ødelægge alt det han har og du skal ikke spare ham, men du skal slaa ihjel baade mand og kvinde, baade spæde og diende barn, baade okse og lam, baade kamel og asen. Han begyndte saadan som han var fortalt, men saa fik han den tanke, at det var bedst at spare det gode av det store og smaa kvæg, og ødelægge det ringe og ubrukbare. Efter menneskenes synsmaate vil man være tilbøielig til at si Saul gjorde ret, men ikke saa med Gud, ti han hadde avveket fra hans ord og kunde ikke længer holde sin plads som konge, endog hans tanke kunde ha været retfærdig, idet hans hensigt var at føre byttet til Gilgal og ofre som brændoffer til Herren. Men Herren gav tilkjende at han har ikke behagelighet i brændoffer av slagtoffer saaledes som

lydighet mot hans røst, at adlyde er bedre end offer og at være hørsom end det fede av vædere. Ti gjenstridighet er en troldoms synd og haardnakkethet er uretfærdighet og avgudsdyrkelse. Efterdi du har forkastet Herrens ord, da har han og forkastet dig, at du ikke skal være konge.

Likesom Saul og Kain er der mange idag som bedrager sig selv, idet de bestemmer sin egen maate at frelses paa og likesom dem vil de ogsaa bli forkastet, dersom de ikke omvender sig og annammer Herrens ord saadan som det staar skrevet. Herren sier: Himmelen og jorden skal forgaa men mine ord skal ingenlunde forgaa.

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

(Fortsættelse).

Som svar paa dette skrev keiser Trajan:

«Trajan til Plinius, ønskende helbred og lykke.

Min Plinius, du har tat den rette kurs i den fremgangsmaate overfor dem, der har været bragt frem for dig som kristne; ti det er umulig at fastsætte nogen bestemt forholdsregel der kan anvendes i almindelighet. De skulde ikke eftersøkes. Dersom nogen blir bragt frem for dig som er skyldig, bør de straffes. Ikke destomindre — dersom de benegter at være kristne og beviser det i handling, det vil si ved paakaldelse av vore guder, la dem da, selv om de er mistænkt for at ha været kristne før, bli tilgivne, naar de omvender sig. Men i intet som helst tilfælde av nogen forbrydelse maa en anklagers dokument mottas, undtagen det er underskrevet av den som præsenterer det. Ti dette vilde bli et farlig foretagende og uværdig for min regjering.»

La os nu læse Peters almindelige brev, Johannes første almindelige brev samt andet og tredje kapitel av aabenbaringen, da vil vi bli istand til at se de forskjellige hentydninger til de helliges lærdommer, moraler og forfølgelser, som omtales i dette brev. Den daværende kristne

tros lærdommer er ikke aarhundredernes gradvise frembringelse, som vantro forsøker at faa os til at tro. Paa den anden side — var den oprindelige kirke i besiddelse av fuldkomne lærdomme og organisationer, som er ukjendte for de saakaldte kristne kirker i denne dag? I deres levetid, som hadde set Frelseren bli korsfæstet og i tusen mils avstand fra Jerusalem finder vi de hellige spredte over Pontus, Galatia, Cappadocia, Asia og Bythynia saavel som i verdens prægtige hovedstad, byen Rom. I dette brev har vi ogsaa apostlenes vidnesbyrd, som, ivrige for at frelse deres eget liv, til guvernøren, indgav saadanne angivelser, som de vidste vilde være antagelig hos denne forfølger, de to tjenestepikers vidnesbyrd under torturen og deres bøddels uttrykte vidnesbyrd om, at alle hans grusomme snildheter ikke kunde opdage noget værre end en daarlig, overdreven overtro. Hvad er nu det som denne hedenske guvernør kalder overtro? Ikke andet end at de indgik en pakt med hverandre, ved høitidelige religiøse gudstjenester, ikke at gjøre sig skyldige i tyveri, røveri eller horeri, ikke at si usandhet eller negte en pligt som blev paalagt dem, og naar keiserens billede blev stillet for dem, negtet de at tilbede det. Paa grund av denne vægring, og dette alene, beordret han dem bort til døden. Og idet disse martyrer blev ført hen til torturen og døden, maa de da ikke i deres øren ha hørt apostelen Peters ord, som han skrev til dem faa aar forut: «I elskelige! forundrer eder ikke over den ildprøve, som I gjennemgaar, eder til en forsøkelse, som om der hændtes eder noget underlig. Ti ingen av eder lider som en morder eller tyv eller misdæder, eller som den der trænger sig ind i en fremmed bestilling.» (1. Pet. 4, 12 og 15).

Plinius sier, at det var apostater tyve aar forut, det var i aaret 86. Stemmer det nu ikke fuldstændig overens med hvad Johannes skrev i aaret 90: «De er utgaat fra os; men de ere ikke av os, ti dersom de hadde været av os, da var de vel blit hos os» (Joh. 2, 19). Saaledes taler Plinius om apostaterne: »De tilbad alle dit billede og gudernes billedstøtter, likeledes bespottet de Kristus.

Som jeg har sagt, ingen virkelige kristne vilde gjøre nogen av disse ting eller la sig tvinge til at gjøre det ved noget middel.» Hvad var det som gjorde de tidlige kristne av alle klasser, av alle aldre og likeledes av begge kjøn i stand til at møte den skrækkeligste død med glæde? Det var sandhetens kraft — det var Guds kraft. (Forts.)

Utdrag av korrespondanse.

Narvik 2. september 1922.

Missionspræsident Aug. S. Schow.

Det vilde være ønskelig om vore brødre og søstre (inden missionen), som eier journalistiske evner, vilde yde litt stof til «Morgenstjernen», idet vi derved kunde manifestere like overfor de folk som undervurderer os, at vi ikke er vildledet av «mormonprædikanterne» saaledes som det feilagtig sies om os.

Jeg er overbevist om, at Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige har inden vort kjære Norge likesaa intelligente og høit begavede medlemmer som noget andet samfund eller anden sekt; og da evangeliet har bragt os de sandheter, som ingen anden læresætning fremholder, burde vi efter evne virke for disse evige sandheters videre utbredelse, ikke alene gjennem mundtlig tale men ogsaa gjennem vor literatur.

«Morgenstjernen» er netop denne literære talsmand for vort land, og eftersom der har været gjort saa mange ivrige og ærlige bestræbelser for at faa vort eget organ til at bli den kjendsgjerning, det nu er, haaber jeg alle vore brødre og søstre vil være med i arbeidet for «Morgenstjernens» fortsatte trivsel og fremgang.

Med hilsen til Dem og «Morgenstjernens» læsere forblir jeg Deres broder i pakten. *Emil Evensen.*

INDHOLD:

Guds rike 289
Er de ydre handlinger av nogen betydning 299
Filosofien av evangeliet. (Forts.) 302
Korrespondanse 304

Utgit og forlagt av AUG. S. SCHOW, Osterhausgt. 27, Kristiania.
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.